

Her skyder kvisten mod himlens skyer,
her vokser skuddet af Isajs rod,
og han skal være en stor fornyer
og fuld af visdom og stærk og god.
Her lever ulven et sted med lammet
foruden nag og foruden nid,
og panteren, den skal have ammet
det lille nyfødte gedekid.

Selv kalv og løve er lige gamle,
de græsser sammen på højdedrag,
her kan en dreng dem omkring sig samle
og vogte dem den udslagne dag.
Her i sit hi har nu bjørnen fundet
den kære ko i sin dybe søvn,
og bjørneungerne, de har blundet
med koens kalve til fælles gavn.

Den gamle løve i grønne enge
nu tygger drøv med den gamle tyr,
og barnet springer med sol af senge
og vækker slangen af alle dyr.
Her volder ingen hinanden onde
og ødelæggende sår og men,
her går selv døden med ét til grunde
og lægger hånd på de kolde sten.

For alt er fyldt af en stille viden
om kærlighed som den dybe grund,
der ligger under nu, før og siden
alverdens hav i den samme stund.
Han hersker over de høje skyer
i stormens øje, han går på vand
og rækker hånd til sit folk i byer
i Nubien og Egyptens land.

Gendigtet efter Esajas 11, 6-10
Tekst: Lars Hougaard Clausen
Musik: Anne Marie Eriksen 2015